

תת"ע (ירושלים) 7628-10-24 - מוחמד אבו חמדה נ' מדינת ישראל

תת"ע (ירושלים) 7628-10-24 - מוחמד אבו חמדה נ' מדינת ישראל

תת"ע (ירושלים) 7628-10-24

מוחמד אבו חמדה

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[15.11.2025]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביצקי-אורי

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 14.07.2025.
2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום מסוג הזמנה לדין המייחס לו עבירות של אי ציות לשוטרי במדים בניגוד בניגוד לתקנה 23(א)(2) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961 ונהיגה ברכב ללא רישיון רכב בניגוד לסעיף 2 לפקודת התעבורה התשכ"א-1961 שנאכפה ע"י שוטרי תנועה ביום 04.10.2024.
3. ביום 09.03.2025 הגיש ב"כ המבקש בקשת שניה לדחיית הדיון והדיון נקבע לאחד המועדים שפורטו בבקשתו ליום 14.07.2025.
4. המבקש ובא כוחו לא התייצבו לדיון ומשכך נגזר דינו של המבקש בהעדרו והוטל עליו קנס כספי בסך 1,500 ₪, פסילה מלקבל ו/או להחזיק רישיון נהיגה למשך ארבעה חודשים ושלושה חודשי פסילה על תנאי למשך שלוש שנים. טענות הצדדים
5. לטענת המבקש בא כוחו עו"ד עאבדין לא הודיע לו על מועד הדיון ולכן הוא לא התייצב. בנוסף כפר המבקש בעבירה וטען כי לא הוא ביצע את העבירות המיוחסות לו, וכי יש לו טענות קשות כלפי בא כוחו עו"ד עאבדין.
6. לטענת המשיבה מועד הדיון נקבע לאחר בקשת דחיה של המבקש ובא כוחו, ונמסר לבא כוחו של המבקש. בנוסף טענה המשיבה כי המבקש לא פירט מה הן אותן טענות קשות וכי גזר הדין ראוי ומצוי במתחם הענישה, ולכן לא מתקיים חשש לעיוות דין באם לא תתקבל הבקשה.
7. דיון והכרעה
7. הבקשה הוגשה ללא תצהיר ועל כן דינה להידחות על הסף בשל כך. למעלה מן הצורך בחנתי את הבקשה לגופה.
8. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליימ- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפליימ".

9. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפליימ (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"); הקובע, כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

10. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.
11. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל מיום 29.12.09 בו נקבע כי:
"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפליימ [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קבלת ההזמנה לדיון וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש
12. החלטה על קביעת מועד הדיון פורסמה במערכת "נט המשפט" והועברה לבא כוחו של המבקש. עיון במערכת מלמד כי עו"ד עאבדין צפה בהחלטה. הטענה כי עו"ד עאבדין לא עדכן את המבקש בדבר מועד הדיון, אינה יכולה לעמוד לבדה כסיבה המצדיקה אי התייצבות לדיון שנקבע בעניינו של נאשם, כאשר דין דומה יחול גם באשר לטעות משרדית של עורך הדין, או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו (ע"פ 4448/09 קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל מיום 27.7.2009, רע"פ 3518/15 אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל מיום 8.6.2015, רע"פ 9109/17 מקסים סדובי נ' מדינת ישראל מיום 19.12.2017).

13. לפיכך, אני קובעת כי לא הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש לדיון. האם קיים חשש לעיוות דין

14. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).

15. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד הגיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

16. המבקש כפר בביצוע העבירות וטען כי הוא לא ביצע את העבירות המיוחסות לו. טענה זו נטענה בעלמא, ללא שום ראיה המצביעה על הנהג בפועל או על סיכוי כלשהו לשינוי תוצאת פסק הדין.

17. יתרה מכך גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 14.04.02), רע"פ 1773/04 אלעזרה אסמעיל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 23.02.04)).

18. בנוסף, אני סבורה כי העונש הינו מידתי ואינו חורג לחומרה ממתחם הענישה הנוהג.

19. לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין למבקש. שיהיו בהגשת הבקשה

20. הבקשה הוגשה בשיהוי של מעל חודשיים ממתן פסק הדין, וזאת ללא הסבר מספק. בנסיבות אלה דין הבקשה להידחות גם בשל כך. (השוו: רע"פ 1896/18 הדני נ' מדינת ישראל [והאסמכתאות שם] (פורסם בנבו 10.05.18)).

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחת. מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.
ניתנה היום, כ"ד חשוון תשפ"ו, 15 נובמבר 2025, בהעדר הצדדים.